

Waar mijn reis begon

Juni 2021. Ik was op. Ik kon niet meer. Na bijna vijf jaar heftige klachten te hebben genegeerd en na het zien van de documentaire *Moordtieten* van Dionne Slagter wist ik het zeker: ik kan en mag mijn lichamelijke klachten niet langer negeren. De documentaire kwam binnen als een mokerslag. Ik werd keihard met mijn neus op de feiten gedrukt. Ik draag al tien jaar borstimplantaten van het merk Allergan (Biocell). Deze zijn sinds 2018 verboden in Europa en worden in verband gebracht met BIA-ALCL, een zeldzame vorm van lymfeklierkanker.

Mijn klachten waren langzaam ontstaan na de geboorte van ons derde kindje in 2017. Na het geven van borstvoeding, een borstontsteking en het handmatig legen van verstopte melkklieren, begonnen de pijn en verhardingen in mijn rechterborst. De ernstigere klachten kwamen later. In de jaren daarna – 2017 tot 2019 – was ik vaak extreem moe, ziek, zwak en misselijk. Elke maand rondom mijn cyclus was het raak. Ik dacht steeds: het zal wel door mijn drukke leven komen. Drie kinderen in 3,5 jaar tijd, slaapgebrek, een baan, een huishouden – natuurlijk ben ik moe.

Ik ben in die periode meerdere keren bij de huisarts geweest. Ik voelde me niet mezelf, maar omdat ik ‘nog kon genieten van de dagelijkse dingen’, werd alles steeds weggezet onder de noemer: jonge kinderen, druk leven, het hoort erbij. Eén keer is er bloed geprikt, maar daar kwam niets uit. Toch bleef er iets knagen. Ik wist: dit is niet normaal. Ondanks mijn gezonde voeding en dagelijkse beweging bleef herstel uit.

De tijd verstrijkt, maar ik voel me niet beter. In november 2019 word ik midden in de nacht wakker met een bonzend hart, extreme duizeligheid en misselijkheid. Vanaf dat moment nemen mijn klachten toe. Duizeligheid blijft, soms meer, soms minder, maar mijn lichaam raakt verder uitgeput. Mijn hartslag is regelmatig torenhoog, zelfs in rust tikte deze 120 slagen per minuut aan, alsof ik het sporten was. Tijdens het wandelen, op het schoolplein, in de supermarkt, tijdens het hardlopen, fietsen – overal krijg ik aanvallen. Ik functioneer op de automatische piloot, maar zelfs dat begint steeds vaker te haperen.

Na een familie-etentje, waar ik me volledig gedistantieerd heb gevoeld, stort ik letterlijk in. Mijn lichaam schreeuwt. De paniek die het oproept houdt de hele nacht aan. De volgende ochtend neem ik contact op met mijn huisarts. Haar boodschap is duidelijk: “Je stopt per direct met werken en neemt rust.” Een medisch traject wordt opgestart.

In de 1,5 jaar die volgt kom ik met mijn klachten diverse keren bij de huisarts. Ik ben altijd serieus genomen, maar word pas later echt doorverwezen. Bij de neuroloog krijg ik een MRI van o.a. mijn hersenen, gelukkig zonder afwijkingen en uiteindelijk wordt vestibulaire migraine vastgesteld aan de had van amnese, een vorm van evenwichtsmigraine. Ik slik zware medicijnen, waaronder bètablokkers, maar daar voel ik me alleen maar slechter door.

De twijfel groeit

Ondanks al die onderzoeken en medicijnen bleef de vraag maar knagen: *Zou het dan toch aan mijn implantaten liggen?* Ik voelde dat het klopte. Naast alle medische trajecten stond ik inmiddels ook onder behandeling bij een plastisch chirurg, gespecialiseerd in reconstructieve plastische chirurgie. Mijn arts erkende dat mijn klachten mogelijk van de implantaten konden komen, maar achtte die kans klein. Alles in mij riep: *dit klopt niet! Ik heb zelf veel onderzoeken gelezen en kennis opgedaan over hoe het lichaam werkt en de zwevende/zwetende siliconendeeltjes schade aanbrengen in het gehele lichaam en wetende dat dit een miljarden business is, wist ik: volg je eigen gevoel.*

De wachtlijst bij de enige kliniek in Nederland die gespecialiseerd is in borstimplantaatziekte bedroeg bijna een jaar. Die tijd had ik niet. Ik besloot naar mijn eigen gevoel te luisteren en het heft in eigen handen te nemen. Ik sprong, het diepe in.

November 2021: het keerpunt

In november 2021 besloot ik definitief mijn siliconen te laten verwijderen. Het moeilijkste en moedigste besluit dat ik ooit heb genomen. Deze gebeurtenis markeerde het begin van mijn reis. Een reis die angstig, eenzaam en verdrietig was. Een reis vol rouw om iets dat ooit een keuze uit zelfliefde leek te zijn. Maar ook een reis vol kracht, vertrouwen, liefde en eigenaarschap.

Ik heb mezelf genezen van borstimplantaatziekte. Niet van de ene op de andere dag, maar stap voor stap, door middel van een holistische aanpak en diep innerlijk werk. Mijn lichaam is volledig hersteld. Al mijn klachten zijn verdwenen.

Het innerlijk werk, en leven vanuit verbinding met mezelf, is inmiddels mijn dagelijkse basis.

Mijn missie

Vanuit mijn eigen ervaring is mijn missie ontstaan:

Ik begeleid vrouwen die zichzelf zijn kwijtgeraakt – na explantatie of andere (cosmetische) ingreep, door het moederschap, door ziekte of simpelweg door het leven, terug naar wie ze in essentie zijn. Niet zweverig, maar met beide benen op de grond. Met ruimte voor jouw verhaal, unieke coaching methoden, liefdevolle spiegels, helderheid en kracht.

Want ik geloof dat jij jezelf kunt helen.

Dat je mag thuiskomen bij wie je werkelijk bent.

En dat jouw pijn, hoe heftig ook, een poort kan zijn naar jouw kracht!

Je bent van harte welkom en ik loop graag mee op jouw uniek pad.

Veel liefs Chantal.